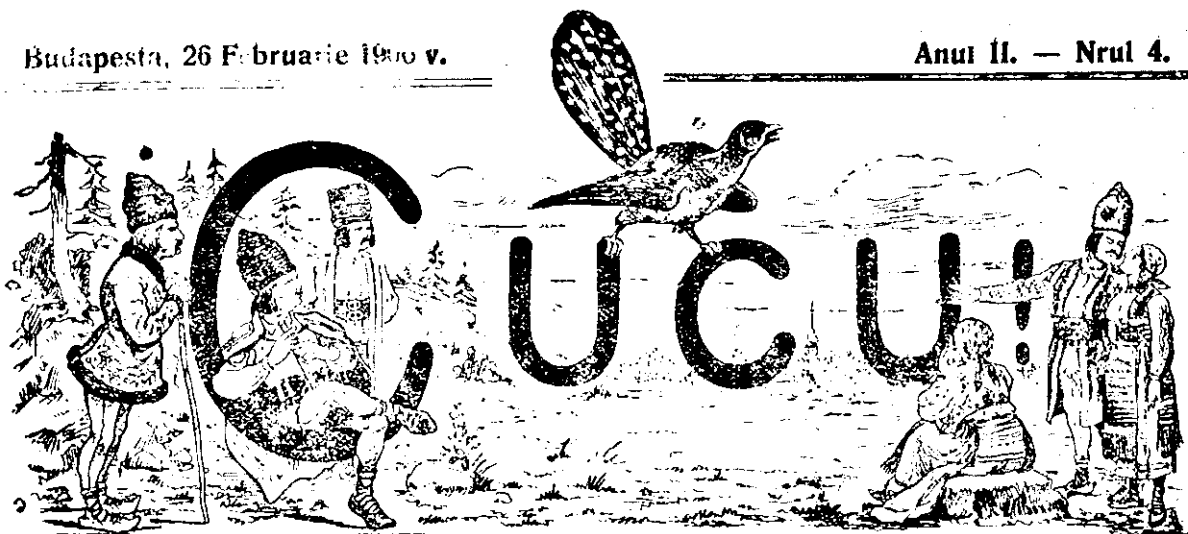

FĂLĂ UMORISTICĂ POPORALĂ.

Prim-redactor:

Abonamentul

Apare în Duminica a 2-a și a 4-a din
fiecare lună.

NICU STEJĂREL.

pe 1 an ... 2 cor. | pe 1/2 an ... 1 cor
Un număr 4 fil.

Red. și administr.: Bpsta, VII., Amazon-u. 6-8

Țigani la 'nsurătoare!

Odată, din voe bună
Doi purdei se împreună,
Intr'o dragă cununie.
Dar popă cin'să le fie?
„Popa „Goron“ de sub coastă,
Că ține cu vița noastră”.
Zice Rancu Parpangel
Cu capu cât un vițel.
Trăind apoi în iubire
Dup'a țiganilor fire:
Când de cap, când după cap
Care cum la rând încap
Dau, până ce unul creapă,
Și-ăpoi cu toți iar să 'mpacă,
Și trăiesc în fericire
Ș'ndeplină mulțumire.
Așa și dragii iubiți
De curând căsătoriți
Intr'o bună dimineață,
Trezindu-se cu dulceață,
Așa oftează bărbatul
De se cutrămură patul,
Zicând cătră-a sa boreasă:

— Cum vom trăi jupâneasă?
Căci n'avem nimic în casă!
Ea ea zice: Nu te teme,
Că vom fi gazdă cu vreme.
Am sub pat o cloșcă bună,
Și clocește mai de-o lună.
Am pus douăzeci de ouă,
Și-om împărți puii'n două!
Și curând mari îi vom crește,
Că le-om da tot — boabe ferte!
Să trăiască să sporească
Șăpoi toți să ne clocească.
De-or cloci ouăle toate,
Unul douăzeci va scoate!
Atunci om avea în curle.
Găini, trei, sau patru sute!
Le-om hrăni o săptămână
Cu aluat de făină!
Apoi atunci le vom prinde,
Și în târg, cu preț le-om vinde!
Iar pe bani vom cumpăra
Din târg din Oravița:
Doauă purcele frumoase,

Cari, de vor fi sănătoase,
Cu încetul mari vor crește,
Avutul ni-să 'nmulțește.
Una câte șapte fată,
Sunt patru sprezece-odată.
Purcelașii li vom vinde,
De pe banii lor ni-om prinde
Doauă epe tinerele
Năltuțe și frumușele,
Hamuri, căruță și frâne,
Și vom trăi foarte bine!
Și iarna când va sosi
In senie ne-om sui.

Frumos ca să ne petrecem
Și pe toți o să-i întrecem!
Zicând boareasa așa,
Și măreată, cum era,
Strigă iepelor: ghi, ghi!
Hi' drăguțe, hi! hi! hi!
Pân bărbatul o opri:

— „Nu le mână așa tare
Căci nu le-ai dat de mâncare!

Dă-le ovăs li grăiește,
Și cu picioru-o lovește!
Prrr! să rupe cu ei patul
Cade și ea și bărbatul
Cu bătaie și cu sfadă
Pe biata cloșcă grămadă.

— „Na! țigană blăstămată,
Na! tu hoată desfrânată,
Să te'nveți în ham a prinde
Epele când sunt flămânde.

Acum ai pui și purcele
Și căluți și căruțele;
Poți umbla vara'n căruță
Și eara în săniuță:

— „Taci bărbate, șezi pe loc
Pân' vom da de alt noroc“.

T. R. Tarturel.

Jimba și Strâmba.

Jimba: Da ce ai, ce te-o ajuns iară de te-ai întun cat ca noaptea de „Sfântul George“ și te-ai umflat ca curca popli când vede pe notărășița în „ștrofloc“ roșu?

Strâmba: Taci și te du de aci, că trec preste tine și mă duc dracului, ană la Brașov.

Jimba: Bine, bine, că eu te las să mergi și până dincolo, dar totuși ce ți-s'a întâmplat?

Strâmba: Uf! Uf! Nu mai pot. Scoți, tu, un domnișor, un năluc, un șfandler, un student comedieș, un ucigă-l crucea...

Jimba: Ce ți-a făcut?

Strâmba: Lasă-mă să mai resuftu... Uf! Uf! Auzi tu, jimbo, așa ceva n'am pățit, de când m'o făcut mama. Aveam o corfă cu una sută ouă, ști, proaspete, de eri ouate, și puteam face bani frumoși pe ele, dar... Uf! Vine dracu ăla negru, cu băț de un cot negru și la un capăt cu argint. Tot se joacă cu bățul în degete și cearcă oaule. Mă întrebă ce cer pe ele, că le cumpără toate. I-le înbia cu 2 cruceri oul. El cumpără unu, îmi dă 2 cruceri și sparge oul cu bățul ăl negru și eacă numa ce scoate din el un ban de 10 cr. — Eu stau ca încremenită. Mai cumpără unu și din acela,...

scoate altul mai din jos — și din acela... Atunci a vroit să le ducă toate, dar eu nu i-am mai dat nici unul, ci am luat frumos corfa, m'am tras la un loc unde să nu mă vadă câți toți, că doară și eu pot să scot banii din ouă, și sparg un ou — nu-i ban în el... sparg altul — tot așa, — sparg 3, 5, 10, 20, — sparg toate ouăle, și ba să găsesc batăr un filer... Uf!! — Dar de unde să-l bată — bătut să fie, a scos el pițulele din câte spărgia?

Jimba: Ha, ha, ha, De ala mergi acuma la Brașov?

Jimba: Da! Mă duc la Brașov să-l dau pe mâna cofărițelor dela ușa noastră „Desperarea” nenorociților, să-l scamatorescă cum se cade!

Jimba: Du-să se fi cu el cu tot!

Budulea taichii.

Profesorul tot la 3/4 mergea la prelegere.

Directorul observând aceasta l'a întâmpinat:

— „Cum e Dle, că Dta, tot mai târziu te bagi la prelegere?”

Profesor: Da. Dar' nu e destul că tot eu și ies mai întâi dela prelegere?

— „Auzi, Florico, as'a nu merge: azi am aflat în hainele bărbatului o epistolă dela tine!”

— „Așa? și îndată mă ocărești? Eu am aflat la bărbatul meu zece de a tale, și nu ți-am zis nimica!”

Haina nouă.

Copilul: Mamă, de mâncat e haina nouă?

Mama: Pentru-ce?

Copilul: Pentru-că tata a zis a sară, când vorbea cu vecina prin gard, că dacă faci larmă, îți astupă gura cu o haină nouă.

Vorba tatii.

Copilul: E dară, mamă dragă, că vorba tatii nu e marfă?

Mama: Pentru-ce?

Copilul: Pentru-că toți zic: „că nu poți da nimic pe ea!”

Serac, lipit pământului.

Copilul: Spune-mi mamă dragă, cine a uns cu clei fundul tatii?

Mama: Pentru-ce?

Copilul: Pentru-că toți zic, că-i sărac lipit pământului.

— „Acuma poți merge jupâne Baron tot drept până... în casa țării nu mai ai loc! Marș!

Jid an: (gustând rachiul) Nii? hasta Vutca * chum vinit aici?

Rom: Știe-te dracu, cum a venit, destul că eu așa „Vutcă” blăstămată 'am mai văzut numai în Pesta. Voi jidovii pe tot locul faceți la fel. — A lui să fiți.

*) rachiul cel mai prost — de pe urmă.

Nu pricep...

Nici azi nu știu cum mi-a plesnit
Prin cap să fac un șoim.
De-aș reuși, ne-am curăjit
De alții și de Șloim.

Și bun e Domnul Dzeu
În urma noastră vin
Acei ce vor sufla din corn
Și vom scăpa de chin.

Să știi Române că ți i scris
În cer și pe pământ,
Prin luptă dreptul să-ți câștigi
Și numele Tău frint.

Na.

Nu înțeleg.

Mă simt cu totul obosit,
De-ar fi să gat și de trăit
M-aș răcori, căci prea mi-i greu
Să sufăr tortura mereu
De și am inimă de leu
Sum totuși biruit

De cap își face lumea azi,
Mai toți își fac din lege haz,
Își bat și joc de jurământ,
În trînșii n'au nici spirit sfânt
Și-a lor păcate pe pământ
Ajung pân' la grumaz.

În birt.

Rom: gustând rachiul: Jupâne, ce-i asta, în sticlă?

Juda: Nii, ce să fie? rachiu!

Rom: Asta? i-a'n gustă-o și DTa!

Din snoavele lui Amfilochie Ciobotă călțunar în Cizmești.

Fiu țiganului la popa.

Un țigan a mers dimpreună cu fiul său, cu carul după lemne în pădure. Ajungând în vârful dealului, din întâmplare, și după cum e data la țigani, ca să fie tot sărăcie, i-sa rupt carul în vârful dealului — adică o roată dela car. Fiind astfel Dada foarte năcăjit, cu mâna scărpanându-se în cap zice către fiul său: dute la popa ca să facă bine să ne dea o ruptură de roată că ni sa rupt carul în vârful dealului.

După ce ajunse copilul țiganului la popa în sat și după ce îi dăte bună ziua îi zice: Părinte roată! (căci pre popa îl batjocureau „roată“.) Ma trimis Dada la sfinția voastră ca să faci bine săi dai o ruptură de popă că i-sa rupt dealul în vârful carului!

Țiganul la târg.

Un Țigan merge la Târg. Pe drum se întâlnește cu un Român și să învoiasă să meargă împreună. Mergând ei, cât merșeră, când la o vreme, ce zice Țiganul?

Măi Românică ce să ne mai ostănim noi de giaba până în oraș! Hai să ne așezăm aici și să facem târg, că doară ni-om pricepe noi la atâta lucru! Românul să învoi, și fiind ostenit de drum,

cum se pusă jos și adormi. Țiganul dracului să făcu că doarme și el, până când văzu că Românul adormi cum să cade. Atunci să scoală încetinel și punând mâna pe traista Românului, scoasă merindea ce se afla în ea și aci, — aci, — îi dăte fâlcii, de nu mai rămasă din toată merindea nici fărmitură. După aceea se întinsă pe pajiște, cu burta la soare, și încerca să tragă și el un pui de somn.

Deșteptându-se Românul, și văzând că traista e goală, întreabă pe Țigan, că de ce ia mâncat merindea?

Dar ce te legi de mine, măi Românică, răspunde hoțul de țigan, că doară târgul acesta e mare. Cine știe cine s'o fi făcut stăpân pe merindea ta.

Românul nu zisă de o cam dată nimica, ci arătândușă mulțămît cu răspunsul, cio-roiiului să făcu, că se culcă iară. Crezând că la înfundat pe Român, Țiganul să culcă și el acum fără nici o grijă, și sătul cum nu mai fusese de multă vreme, începu să sfârșie, de gândeai că mână la pădure porcii din șapte sate.

Cum băgă de samă Românul, că Faraonul doarme dus, apucă în grabă bățul, cu care se sprijinia la drum, și jap! jap! îi trase vrc-o câteva, de să făcu tot dungii vinete pe spatele grangorului. Ce mă bați, Românică, întreabă Țiganul, sculându-se în picioare ca fulgerul de repede. Taci dracului, cioară, că doară Târgul acesta e mare! Ce știu eu, cine și-o fi prins mintea cu tine!!

Pustiniș.

Simion Iancovici.

Odichnă.

Medicul: Doamnă dragă, D-tale numai odihnă și liniște îți trebuiește.

Doamna: Dar D-le medic, uită-te la limba mea!

Medicul: Văd: și ea are mare tre buință de odichnă!

Servus-Cuscre!

Un notar să întâlnește cu un popă — în Budapesta. Notaru om glumeț. Popa și mai și. —

Notariul, văzând că e popă, și încă românesc, îi zice în glumă:

Servus-cuscre. Nu te supăra — și eu is român, și am fost teolog. Acu-s notar. Numele...

Popa: Imi pare bine — dar de unde ești?... Însurat? și pe cine ai de nevastă?

Not. „Sum din satul Batenfălceni și am nevastă pe fata ce mi-a acățat-o în spale soacrămea.

Popa: „Înțeleg. Dar să ști că suntem neamuri.”

Not. „Cum așa? Și nu știm nimic unul de altul, Ba nici nu ne-am cunoscut măcar.

Popa: „Păi, uite, nevasta DTale are o soră.

Not. Da, are.

Popa: E măritată după învățătorul Az-Buchi-Vedi — dar Glagore ca'n palmă din Sunăfoalegol.

Not. Așa-i.

Popa: Învățătorul are o soră.

Not. Așa-i.

Popa: Sora învățătorului e măritată după maistorul Sfărticăcojoace Ilie din Lipova.

Not. Intocmai. Ce bine le ști, bătăte — cucu! —

Popa: Maistor Cojoacestrică din Lipova are o soră și aceea e — găzdărița mea: „Servus-Cuscrel!”

Muerea: Măi Petre, zici că de aceea ai băut 15 pahare de vin, fiind-că ți-au dat într'un pahar pognit, din care curgea. Dar pentru-ce nu ai cerut tu un pahar întreg?

Bărbatul: Numai la al zecelea am observat — că-i spart.

Itig: Hast thu gesehen?... Banffy fugit dela Coaliția...

Spitig: Banffy fugit numa pune la Seghidin, dar Apponyi și Kossuth fugit pune la — dracu, și lăsat țara — pi noi!

— Am scris o piesă teatrală, și direcția dela teatru iarăși mi-a dat-o înapoi. Astai a zecea. Nici aceia nu știu ce-i bum.

— „Dar sigur vor ști că ce-i rău!

Mama: Așteaptă numai, tu ștrengărită, iarăși mi-ai spart o oală.

Fetița: Nu eu, mamă dragă, ci — cănele.

Mama: De unde, că e dus la plug cu tată-teu.

Fetița: Dar de seară tot va veni acasă.

Chiuituri la joc.

III.

Pe ulița armenească
Era o șatră țigănească.
În șatră cine sezea?
Badea Murgu-și potcovea.
Mândra lângă el sezea
Și cu mâna-l neteza.
Dar vântul cârpai bătea
Și mândra din grai grăia.
Bade, ba e dragul meu
Unde gheț tu murgu tău?
O tu-l gheț a pribegi!
O la neagra bicheriă
O la dalba cătănie?
Ba eu mândro nu mi-l găt
Nici mândro a pribegi
Nici la neagra bicheriă
Nici la dalba cătănie
Ci eu mândro că mi-l găt

Că pe unde mă duc eu
Să ferească Dumnezeu
Nici e apă nici e tău
Numai sânge până în brâu;
Nici e apă nici e earba
Numai mândro peatră sacă.
Și acolo mă duc eu
Unde înfloare piperiu,
Și să coace tămăia,
Eu acoloi rămânea.
Bade, bade dragul meu
Dumă bade, și pe mine,
Că și eu 'ți voi, prinde bine
Fămă brâu pe lângă tine.
De ți rușine de brâu
Fămă lumină de său
Și mă bagă în sânul tău
Căci tu când li însăra
Eu mândru voi lumina.

Și asta gurița mea
 Că o fi o fântănea.
 Dar badea din grai graia:
 Mândră mândră dragă mea
 Ba cu mândro nu te-oi duce.
 Dacăi bade rându așa
 Când vei fi în pădurea deasă
 Calul teu să opintească,
 O mână să-ți ologească,
 Să ții cu dinții de frâu
 Să ști că te blastăm eu.
 Mândro, mândro draga mea
 Dacăi mândro rându așa,
 Când vei merge după apă
 Putrăzascăți degetele
 Să-ți pice inelele
 Să le gădesc mândro eu
 Să le port de dorul tău.

IV.

Frunză verde lemn domnesc,
 Stau în loc și mă gândesc
 Din două cari se iubesc.
 Aș iubi pe cea mai mică
 Cea mai mare-i mai voinică
 Aș iubi pe cea mai mare
 Cea mai mică-i mândră tare.

V.

O, mândră buzele tale,
 Cele ferești așa tare?
 Că nu-s de mărgăritare
 Cis de pele ca și a mele
 Un picuț mai subțirele.

VI.

Păsăruță cântă în iarbă
 Trece badea nu mă întreabă
 Pare că nu i-am fost dragă.
 Și eu trec și nu'l întreb
 Numai cu ochii'l petrec.
 Mulțumescu'ți bade ție
 Că mă lăsaș tu dintie
 Că și eu te-aș fi lăsat
 Dar m'am temut de păcat
 Că mult pământ ai umblat
 Și pe ud și pe uscat
 Până ce ni-am sărutat.

Khobi: Iu dat la thimitha 100 zlot
 și nu luat numai 25 percent. Acum 4
 ani trecut — să dee la iu banii napui.

Pișta: Dar ce crezi, că eu sum atât
 de prost? În 4 ani câte 25 fac 100. Deci
 ți-am plătit banii. Hololosolosolgája!

Moșul și nepotul.

Moșul: Măi nepoate, azi iarăși ai durmit
 prea mult. Ascultă ce'ți spun, și să te ții de
 ele, ca orbul de gard:

Tinereața, care toată noaptea priveghiază,
 precum și bătrineața care doarme: sunt semne
 de moarte.